

[Madsen-Mygdal.]

selskab her i Byen 2 Bøder paa i alt 3 200 Kr., fordi dette Selskab ved Overtagelsen af to forskellige Trykningsarbejder havde overtraadt en mellem Medlemmerne af Københavns Bogtrykkerforening indgaaet Overenskomst, i hvilken Medlemmerne forpligtede sig til, hver Gang de maatte modtage Forespørgsel om Prisen paa et løbende eller periodisk Arbejde, der hidtil havde været trykt hos et andet Medlem af Foreningen, da at henvende sig paa Foreningens Bureau og derefter handle i Overensstemmelse med Foreningens Styrelse. Det var i 1921, og Formanden har gjort gældende, at de har ændret deres Vedtægt saaledes, at der ikke længere er Prisaftaler. Men dette er egentlig ikke nogen Prisaftale, det er noget meget værre. Dette, at enhver Bogtrykker, hvis han bliver spurgt, om han vil paatage sig et Arbejde, og han har Mistanke om, at en anden har haft det før, skal henvende sig til Styrelsen og gøre, som den siger, det er jo ikke nogen Prisaftale, det tilstaar jeg, men det forekommer mig rigtigt nok, at det er noget langt værre end en kollektiv Prisaftale. Men det er jo muligt, at det Forhold er ændret. Det var netop en af de Ting, jeg vilde have spurgt om, hvis jeg havde faaet den Samtale.

Men i Tilknytning dertil vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at paa samme Tid som Formanden for Københavns Bogtrykkerforening udtalte sig saa indigneret over, at man kunde tænke sig, at den Forening havde noget med Prisaftaler at gøre, paa samme Tid, i samme Uge, blev der til alle mindre Bogtrykkere i København sendt et Cirkulære, ganske vist ikke fra Københavns Bogtrykkerforening, men fra Københavns Bogtrykkerlaug, og hvis Formanden vil tillade mig det, vil jeg gerne oplæse et Par Linier deraf. Der staar her:

„Ærede Kolleger! Det er Dem sikkert bekendt, at der eksisterer en Forening af mindre Bogtrykkere i København: „Københavns Bogtrykkerlaug“, og at denne tæller ca. 40 af Københavns mindre Bogtrykkere som Medlemmer. Mindre bekendt er det maaske Dem derimod, at der i disse Dage er foretaget og vedtaget en Revision af den saakaldte „Leverandøroverenskomst“, og at dennes væsentligste Ændring gaar ud paa, at Bogtrykkere, der ikke er Medlemmer af de to bestaaende københavnske Bogtrykkerorganisationer: Københavns Bogtrykkerforening — det er altsaa den, der er Tale om her — „og Københavns Bogtrykkerlaug, skal betale 10 pCt. mere paa alle Indkøb foretaget

hos Leverandørforeningens Medlemmer, hvilket i Realiteten betyder alle Leverandører af grafiske Artikler.“

Se, dette betyder altsaa, at hvis en Mand ønsker at være Bogtrykker her i København, er det udelukket, at han kan optræde i Konkurrence med andre Bogtrykkere, medmindre han gaar ind i deres Forening. Det er altsaa ikke en frivillig Foreningsdannelse. Hvis han staar udenfor Foreningen, skal han betale 10 pCt. mere for alle de Varer, han skal bruge i sin Virksomhed, og dette betyder altsaa, at han er tvunget til at være Medlem af Foreningen. Og hvad er saa denne Forenings Formaal? Ja, det første Punkt, der nævnes, er meget tiltalende. Der staar, at man skal

„samle alle mindre Bogtrykkere i København og Omegn i Arbejde for fælles Interesser, men med Hævdelse af det enkelte Medlems personlige Frihed og Selvbestemmelsesret“.

Jeg maa sige, at jeg kan fuldt og helt slutte mig til dette smukke Formaal. Men saa hedder det senere i dette Program:

„Bogtrykkerlauget skal søge Opretelsen af nye Trykkerier paa en usund Basis begrænset“.

Ja, det er naturligvis ogsaa et godt Formaal, men jeg er alligevel ikke saa helt sikker paa, at det er et Formaal, der tjener Almenheden. Dernæst skal Foreningen

„søge indrettet en nogenlunde ensartet Kalkulation af Tryksager“.

Endvidere skal Foreningen

„til Støtte for Medlemmerne udregne en Prisliste, der giver en rimelig Avance paa de gængse Tryksager“

og fremdeles

„søge at paavirke og vejlede Bogtrykkere, der bevidst eller ubevidst driver Smudskonkurrence til Skade for hele Faget“.

Se, hvis der nu blot ikke var den kedelige Omstændighed ved det, at Foreningsdannelsen var tvungen, hvis det derimod var en frivillig Foreningsdannelse, ja, saa kunde den Mand, der ikke ønskede at være med, sige: Jeg vil blæse jer et Stykke, nu arbejder jeg, som det passer mig —, saa kunde der ikke siges saa meget til det. Men med denne Leverandøroverenskomst er vi igen ved det samme, som vi har talt om gælder for Købmænd, at det er gennem Leverandørerne af Varerne, selv om det ikke just er Købmandshandel, det her drejer sig om, at Tvangsbestemmelserne træffes og gennemføres — ved Hjælp af denne Leverandøraftale, som i Realiteten omfatter